

РЕШЕНИЕ

№ 1136

гр. София, 20.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 26.01.2024 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Елица Райковска

**ЧЛЕНОВЕ: Златка Илиева
Мария Владимирова**

при участието на секретаря Макрина Христова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **12303** по описа за **2023** година докладвано от съдия Елица Райковска, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. АПК във връзка с чл. 63в ЗАНН.

АССГ е сезиран от Агенция „Пътна инфраструктура“ с жалба срещу решение № 4553 от 12.10.2023 г. на СРС, 96 с-в по анд № 6647/2023 г., с което е отменен електронен фиш № [ЕГН]. Моли решението на СРС да бъде отменено. Претендира разноски за двете инстанции по 100 лева.

Ответникът Макс Транспорт и Спедиция ЕООД, в депозирано писмено становище, оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски.

Представителят на СГП счита касационната жалба за неоснователна.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства, доводите на страните и съобрази закона, намира за установено следното от фактическа страна:

С електронен фиш /ЕФ/ № [ЕГН] /л. 86/ на Макс Транспорт и Спедиция ЕООД е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. ал. 3, вр. чл. 179, ал. 3б ЗДвП за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП, извършено на 24.02.2021 г., по отношение на ППС с рег. [рег.номер на МПС] . Фишът е връчен на дружеството на 10.04.2023 г. /л. 87/. От ответника са приложени снимки /л. 89/.

Представено е свидетелство за регистрация на ППС с рег. [рег.номер на МПС] /л. 31/, в което като ползвател е отбелязано Дриймс Транс ЕООД. Приложен е договор от 02.03.2020, сключен между А1 България ЕАД и Дриймс Транс ЕООД /л. 32/ с приложен списък на ППС, вкл. и процесното /л. 52/. В справка от СДВР за въпросното

ППС /л. 109/ като ползвател, считано от 05.12.2019 г., е вписано Макс Транспорт и Спедиция ЕООД. С писмо от 30.08.2023 г. /л. 148/ Шел България ЕАД е уведомило СРС, че бордовото устройство, монтирано на товарен автомобил с рег. [рег.номер на МПС] е било регистрирано на 18.02.2021 г., но е било изключено до 02.03.2023 г. Поради това на 24.02.2021 г. устройството не е подавало данни, но ползвателят не е бил уведомен, тъй като не е била налице неизправност на устройството.

От правна страна:

При издаването на ЕФ АПИ правилно е квалифицирала както нарушението, така и нормативните основания за налагане на имуществена санкция. Чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП препраща единствено към чл. 179, ал. 3 ЗДвП, но при систематичното му тълкуване следва, че препращането включва и към чл. 179, ал. 3б ЗДвП. Това заключение се подкрепя от чл. 189ж, ал. 7 ЗДвП, според който по отношение на ЕФ за нарушение по чл. 179, ал. 3 - 3б се прилагат разпоредбите на чл. 189, ал. 10 и следва да се прилага за предходните алинеи. Същото следва и от чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП, който препраща към чл. 167а, ал. 3 ЗДвП, който от своя страна също препраща към чл. 179, ал. 3б ЗДвП. Със същото препращане по отношение издаването на ЕФ е и чл. 167а, ал. 4 от ЗДвП. От това е видна явната воля на законодателя административнонаказващият орган да може да издава ЕФ и на основание чл. 179, ал. 3б от ЗДвП, като процедура за издаване на АУАН и НП вместо ЕФ е просто правна възможност, а не задължение, чието изпълнение да води до съществено процесуално нарушение и незаконосъобразност на издадения ЕФ. При тази законодателна уредба не се създава административнонаказателен състав по аналогия, т.е. не се касае за налагане на административно наказание по аналогия, което е в разрез с правните принципи. Наличната в чл. 189ж, ал. 1 ЗДвП правна празнота касае единствено процесуалните правила, а при приравняването на ЕФ към АУАН и НП по отношение на правното му действие не съществува и риск от ограничаване правото на защита на адресатите на нормата, защото ЕФ се обжалва по същия начин, както едно НП. С оглед гореизложеното, настоящият състав не намира за нарушено правилото на чл. 46, ал. 3 от Закона за нормативните актове /ЗНА/, който забранява обосноваването на наказателна, административна или дисциплинарна отговорност чрез разширително тълкуване при непълнота или неяснота на съществуващата правна уредба. В този смисъл е и съдебната практика на настоящия състав по кнахд № 6221/2023 и № 9204/2023 г., както и на други касационни инстанции: Решение № 643 от 10.05.2023 г. по а. н. д. № 405/2023 г. на Административен съд – Варна; Решение № 7 от 07.02.2023 г. по а. н. д. № 14/2023 г. на Административен съд – Шумен; Решение № от 04.05.2023 г. по а. н. д. № 10089/2023 г. на Административен съд - Велико Търново; Решение № от 04.07.2023 г. по а. н. д. № 385/2023 г. на Административен съд – Монтана; Решение № 1352 от 26.10.2022 г. по а. н. д. № 2035/2022 г. на Административен съд – Варна и други.

Цитираните от дружеството предвидени промени в ЗДвП относно издаването на електронен фиш в процесния случай не водят до извод, че до момента на предстоящото приемане на измененията на ЗДвП ЕФ не следва да се издава, а имат за цел да отстранят противоречивата практика на административните съдилища, която е известна на настоящия състав.

В допълнение, неоснователни са изложените от жалбоподателя пред СРС възражения за изтекли срокове, в които може да бъде реализирана административнонаказателната отговорност. Разпоредбата на чл. 34 от ЗАНН няма как да намери приложение по

отношение на електронния фиш /ЕФ/. Тя е свързана само и единствено с производството по издаване на НП, започващо със съставянето на АУАН. Ако срокът по чл. 34 от ЗАНН имаше отношение към електронните фишове, датата на издаване на електронния фиш щеше да е задължителен негов реквизит.

Законодателят изрично е записал "...Не се образува административно-наказателно производство, ако не е съставен акт за установяване на нарушението в продължение на три месеца от откриване на нарушителя или ако е изтекла една година от извършване на нарушението... ". Да, получава се действително различно третиране на нарушителите на ЗДвП, за които нарушението е установено с ЕФ, спрямо тези, за които административно-наказателното производство започва с АУАН и издаване на НП и които могат да се позоват на чл. 34 от ЗАНН. Този различен подход обаче е въпрос на законодателно разрешение. За пълнота следва да се посочи, че доколкото ЗАНН не предвижда изрична регламентация на института на давност за погасяване на административно-наказателното преследване /извън сроковете за съставяне на АУАН и издаване на НП/, предвид и Тълкувателно постановление на ВАС и ВКС № 1/27.2.2015 г., в производството по издаване и обжалване на ЕФ, следва да намерят приложение текстовете на чл. 80 и чл. 81 от НК. В обратния смисъл извършителят на административно нарушение би бил поставен в по-неблагоприятно положение по отношение на извършителя на престъпление. В случая съгласно чл. 80, ал. 1, т. 5 НК обикновената давност е три години, а абсолютната - 4 години и половина. Видно от датата на извършване на нарушението – 24.02.2021 г., към настоящия момент не е изтекъл нито един от двата срока.

В горния смисъл са напр. решение от 15.07.2019 г. по кнахд № 162/2019 г. на Русенския административен съд, решение по кнахд № 1355/2020 г. на АССГ и др.

Неоснователно е позоваването от страна на дружеството и на СРС на Регламент за изпълнение (ЕС) 2020/204 от 28.11.2019 г., доколкото същият се прилага от 19.10.2021 г. на основание чл. 7 и съдържащите се в него норми са неприложими към датата на извършване на нарушението – 24.02.2021 г. Друг е въпросът, че дружеството, след получаване на електронния фиш, е могло да поиска да бъдат предекларирани данните за движението на процесното ППС с оглед отстраняване на констатирани нередности при отчитането като възрази срещу електронния фиш по реда на чл. 189ж, ал. 2 от ЗДвП, което не е сторено. Съдът споделя възраженията в КЖ относно съществуващата за това възможност съгл. чл. 13 от Наредбата за условията, реда и правилата за изграждане и функциониране на смесена система за таксуване на различните категории пътни превозни средства на база време и на база изминато разстояние. Впрочем, видно от събраните от СРС доказателства, в случая не се касае за неработещо, а за изключено устройство, което не е подавало данни. Това обстоятелство потвърждава извода, че към този момент не е била заплатена изискуемата такса.

Настоящият съдебен състав намира за необоснован довода на дружеството в жалбата срещу ЕФ пред СРС за приложение на чл. 28 от ЗАНН, тъй като чл. 189з от ЗДвП като специален закон изрично изключва приложението на чл. 28 и чл. 58г от ЗАНН.

По изложените съображения настоящият състав приема, че с ЕФ законосъобразно е ангажирана отговорността на „Макс Транспорт и Спедиция“ ЕООД, поради което решението на СРС е неправилно и следва да бъде отменено.

Касаторът претендира разноски за двете инстанции, поради което и на основание чл. 63д от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 24 от Наредбата за

заплащането на правната помощ „Макс Транспорт и Спедиция“ ЕООД следва да бъде осъдено да заплати на АПИ направените по делото разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева общо за СРС и АССГ.

Така мотивиран и на основание чл. 221, ал. 2 АПК вр. с чл. 63в ЗАНН, Административен съд София-град, 16-ти касационен състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 4553 от 12.10.2023 г. на СРС, 96 с-в по анд № 6647/2023 г. и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ПОТВЪРЖДАВА електронен фиш № [ЕГН], издаден от Агенция Пътна инфраструктура, с който на Макс Транспорт и Спедиция ЕООД, ЕИК[ЕИК], е наложена имуществена санкция в размер на 2500 лева на основание чл. 187а, ал. 2, т. 3, вр. ал. 3, вр. чл. 179, ал. 3б ЗДвП за нарушение на чл. 102, ал. 2 ЗДвП, извършено на 24.02.2021 г.

ОСЪЖДА „Макс Транспорт и Спедиция“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], да заплати на Агенция Пътна инфраструктура направените разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 200 лева общо за СРС и АССГ.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.